
Prædiken om de syv korsord

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken om de syv korsord	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken om de syv korsord

Prædikedato .

Prædiketekst (se indholdsfelt)

Prædiken ID Px-12

Kilde KMF-nr. 14.23.07 (Titel ud fra teksten)

Vi vil i Dag samle vore Tanker om de 7-Korsord og spørge os selv: Hvad siger de om Jesus, hvad siger de om mig, hvad siger de til mig? Og lad os da strax være enige om, at større, skønnere, overmenneskeligere Bøn er ikke bedet paa Jorden end den, han bad for sine Bødler — disse Menn., der havde spyttet paa ham, hudstrøget ham, spændt ham fast til en Planke: “Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.” Ikke blot, at han bede om Tilgivelse for dem, men ogsaa finder paa Undskyldning for dem. Ja, det er den Mand, der lærte os at bede: Forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere. Det var ham, der levede i Overensstemmelse med sine Ord gennem hele Livet og helt ind i Døden. Sandelig, havde han Syndsforladelse Behov, og gik det efter Maalestokken: Som vi forlader andre, vil Gud forlade os — — — ja, gik det saadan, da kunde han frit træde frem for Guds Ansigt; men den, der af sit Hjerte kan bede en saadan Bøn, han har næppe heller selv Syndsforladelse Behov, for han er den rene, den Had og Ondskab evigt overlegne, for han er Guds Søn.

Da ser han sin Moder og sin kæreste Discipel. Og den Kærlighed, han havde udrakt mod sine Venner, vendte han nu mod dem. Man ser det hos døende, at de kan ligge saa følesløse, saa trætte hen. Ikke saa med ham. Hvad de end lagde paa hans Skuldre, saa gav han sig ikke Tid til at agte paa det, naar han saa nogen i sin Nærhed, der trængte til Hjælp.

Og pludselig blev han vår en anden, der trængte til hans hjælp. En forhutlet Stakkel var det, en Tyveknægt, en Voldsmand. Men det fik ikke hjælpe. Det var en Mand, der trængte til Hjælp, nej, ikke til Hjælp, men til Frelse. Og Frelsen kom: I Dag skal du være med mig i Paradis. Betänk det: det var ikke en Konge, der sagde disse Ord, ikke en Konge, der var falden i Fjendehaand, og som ventede sine Soldater til at komme og udfri sig, en Konge, der saa lovede en sølle Medfangen, at han skulde slippe løs ved samme Lejlighed.

Nej, det var en fattig Tømrersvend fra Provinsen, som hang bagbunden til et Træ mellem grinende Soldater og som ventede sig Døden, den sikre Død om et Øjeblik — — det var ham, det lod et Kongeord af Naade falde — — en dødsdømt Forbryder, der mere end nogen anden og end noget andet trængte til at benaades, det var ham, der i kongelig Vennesælhed udstedte Frihedsbrev til en Vildmand fra Skovene, og gjorde det saadan, at der kom Taarer i denne Vildmandsøjne og han fik sit Barneansigt igen og kom til at glæde sig ved Livet, det Liv, der stundede til.